

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נסיון כלי המשחית בימינו
להעלות ניצוצות מכל העולם
דברות קודש בעת נעילת חג הסוכות

יו"ל ע"י

מכון שפה ברורה

שע"י חסידי קאסוב

פרשת חיי שרה תשפ"ג לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא
לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו
וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים לפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

צדקת רבי מאיר בעל הנס - כולל קאסוב

געדעקט די הייליגע סגולה פאר
ליכט בענטשען און ביי אלע איידע
שמחות כמנהג אבותינו ורבותינו

**לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"**

במס' 917-686-5892-2004 או במס' 917-686-5892-2004 או במס' 917-686-5892-2004

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס
347.528.6918

נסיון כלי המשחית בימינו להעלות ניצוצות מכל העולם

חלק מתוכן דברות קדשו מלהבות אש מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בעת נעילת חג הסוכות

בה יבואר עומק סיבת התפשטות כלי המשחית של התקשורת בימינו, שהוא מכבשונו של עולם בכדי להעלות הניצוצות מכל העולם על ידי השמירה מזה בכדי למהר ביאת משיח משיחנו ופדות נפשינו

[קודם דיבר מרן שליט"א ענינים על חג הסוכות ושמחת תורה, ולאחמ"כ התחיל לדבר בדבר חובת השעה וענינים הצריכים חיזוק, והקדים את הדברים בענין חטאו של אדם הראשון]

יצירת האדם (ב"ר ח, ה). ואנו אין לנו אלא לילך בדרך רבותינו שפתחו שער לה' ב'מעשה אבות' להורות לנו 'סימן לבנים', ליקח מדרכיהם תוצאות חיים לעבוד את אלהינו.

נתאוהו הקב"ה קודם בריאת העולם שיהיה עולם התיקון על ידי חטאו של אדם הראשון

במושכל ראשון המשתמע מפסוקי התורה, נדמה שהשי"ת ציוה את האדם 'מפרי עץ הגן תאכל

אין לנו השגה על גודל מעלתו של אדם הראשון ובהטאו

מראש כזאת נודיע בבואנו לעסוק בענינים מסוד כבשונו של עולם – חטאו של אדם קדמאה, שאין לנו על עסק בנסתרות להבין ולהשכיל מה היתה כוונתו והשגתו של אדם הראשון – יציר כפיו של הקב"ה, ובודאי לא בחטאו^א. ומי יבוא ויפשפש במעשיו של מי שהתורה מעידה עליו שהוטב בעיני השי"ת, כמו שנאמר (בראשית א, לא) 'וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד' שקאי על

א. ומה לנו עוד כי נאמר (זו"ח ח"א כד, זוהר הקדוש ח"ג שט). שאפילו רשב"י בבואו ללמוד עם חבריא קדישא דיליה את חטאו של אדם הראשון, נגלה אליו אדם

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

(תנחומא פרשת וישב ד) הממתיק מגדים במשל למה הדבר דומה את דברי הכתוב (תהלים סו ה) 'לכו וראו מפעלות אלהים נורא עלילה על בני אדם', משל לאדם שביקש לגרש את אשתו, הלך אצל כותב טפסי שטרות וקנה ממנו כתב גט. ויבוא האיש אל ביתן ויחפש עלילה על אשתו כדי ליתן גיטה בידה לשלחה מעמו. ויבקש האיש הימנה: מזוגו לי את הכוס לשתות. ותמזוג לו האשה כאשר אמר. כיון שנטל הכוס מידה, אמר לה: הרי זה גיטך. אמרה לו: מה פשעי. אמר לה: צאי מביתי שמזוגת לי כוס פושר. אמרה לו: כיצד היית יודע שאני עתידה למזוג לך כוס פושר שכתבת הגט והביאתו בידך, אין זאת אלא שבקשת להתגולל ולמצוא עלילה לגרשני חינם.

ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו' (בראשית ב טז-יז) – שלא יאכל מעץ הדעת, ואדם הראשון במרד ובמעל המרה את פי ה' ואכל מן העץ אשר ציוה אותו אלהים לבלתי אכול ממנו, ובכך קלקל את מחשבתו של הקב"ה שחפץ בהשלמת העולם ללא חטא.

אלא שהמעייין בספרי הסוד ופרדס החסידות יביט נכוחות שאין הדברים כן, ואדרבה, בטרם כל יצור נברא, סיבב קורא הדורות בעצה ומזימה, שאדם הראשון לא יתאפק מלאכול מפרי הגן עד ליל שבת², והעולם יצטרך בירור אחר בירור עד שיופיע ויתגלה כבוד מלכותו על כל העולם, ורק 'ביום ההוא' - לעתיד, 'יהיה ה' אחד ושמו אחד' (זכריה יד ט). **ולא לפינו** עד היכן מגיעים הדברים, יהמו נא דברי המדרש

הראשון וביקש ממנו שלא ידבר מזה, כי מי יבוא בסודו. ואנו אין לנו רק ללמוד מוסר דרך עבורנו לשפר מעשינו.

ב. יסוד נפלא זה גילו המקובלים, שאם אדם הראשון היה נוצר אכילתו וזיווגו עם חוה עד שבת קודש, הותר לו לאכול מן העץ, וחטאו היה שהקדים לטעום מן העץ ולהזדווג עם חוה קודם זמנו. ובספר ש"ך עה"ת (פרשת בראשית) הביא לזה סמך מדברי רבותינו במדרש (דב"ר ד ה): **אמר רבי יצחק, למה הדבר דומה, למלך שאמר לעבדו אל תטעום דבר עד שאבא מן המרחץ. אמרה לו אשתו: טעום את התבשיל הזה שלא יהא מבקש ליתן לתוכו או מלח או מורייס. בא המלך ומצאו מטעם בשפתותיו, אמר לו המלך: לא אמרתי לך אל תאכל ואכלת. אמר ליה: מרי, שפחתך נתנה לי. אמר ליה המלך: ולשפחתי שמעת יותר ממני. כך אמר לו הקב"ה לאדם 'ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו' (בראשית ב יז), מה עשתה חוה האכילה אותו וכו', אמר לו הקב"ה: 'המן העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו אכלת' (שם ג יא). דאגב אורחיה אשמעינן, שלא נאסר עליו לעולם אלא עד שיבוא מבית המרחץ - עד שיבוא יום השבת.**

גסיון כלי המשחית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ג

תשוב' (בראשית ג יט) עונש על מעשי,
אלא כסות עינים ו'עלילה אשר עשה
על בני אדם', להביא שהאדם ישוב אל
האדמה אשר ממנו לוקח¹.

**אדם הראשון כלל בתוכו את כל
הבריאה, וכח הקדושה היה מופשט
בכל העולם**

**פתח דברינו יאיר בהתבוננות בדברי
חכמים וחדותם, שהטמינו**

כך - פתח אדם הראשון לפני הקב"ה
ואמר: הרי התורה הקדושה היא
חמודה גנוזה שיש לך עוד קודם
שנברא העולם (שבת פח:), וכבר בה
כתבת (במדבר יט יד) 'אדם כי ימות
באוהל', ואם אמת נכון הדבר שאני
גרמתי מיתה לעולם, איך נכתב בתורה
דבר שלא בא לעולם, על כרחך שמאז
ומקדם עלתה מחשבה לפניך שהאדם
שיסודו מעפר יהיה סופו לעפר, ואין
עונשי של 'כי עפר אתה ואל עפר

ג. ב'עקידת יצחק' (שער כח) פירש, שלכן המשיל המדרש את הדבר לבעל שביקש
מאשתו למזוג לו פושר והביאה לו צונן. וכלשונו: כי אפילו המחשבות הנוראות
הכוללות אשר גזרה חכמתו שיהיו בעולם, הנה הוא תלה אותם במעשה בני אדם,
כלומר, שמעשיהם סבבו אותם, עד שזה ממה שיביא לטעות ולומר שכשם
שהענינים ההם היו הכרחיים כן סבותיהם היו מוכרחות כמשפט כל דבר הכרחי
שאי אפשר לתלותו באיפשרי. והנה יהיה האדם אם כן מוכרח במעשיו. ולכן
אמר האל יתברך בנעימות אזהרה 'לכו וראו מפעלות אלהים', כלומר, שאו לבכם
קודש ולא טטעו בזה, כי זה היחס שהוא מייחס אלו הענינים אל פעולות האדם,
דרך עלילה בעלמא הוא, שהמחשבות האלהיות ההן על כל פנים [-גם ללא
מעשה האדם] בוא יבואו ולא יסבו בלכתם מבלי שיוכרחו מחמתן האנשים בחלקי
פרטי מעשיהם כלל. [-והראיה לזה, כי] כמו שהאשה היא לא הוכרחה למזוג
בפושר או צונן מפאת מחשבת בעלה שכיון לגרשה, וענין מזיגתה בפושר היתה
עלילה ממנו לבד שאם לא נזדמן כך לא תחסר סבה אחרת או הרבה, וכולן היא
אפשרי עליהן. עיין שם.

וכמובן שבענין זה קיימת גם השאלה הגדולה של בחירה וידיעה שנגעו בה
רבותינו החוקרים כולם, ולא נבוא במגלת ספר זו להרחיב היריעה בענין זה,
אלא נייתי ונחזי מענין זה מה שכתב אור שבעת הימים מרן ה'בעל שם טוב
הקדוש', כיצד יתכן שעוד קודם שנברא העולם גזר השי"ת מיתה על בני האדם,
וזה לשונו בפרשת וזאת הברכה (אות ד): הנה לכאורה יפלא בעיני כל, הלא
התורה קדמה אלפים שנה קודם שנברא העולם (שבת פח:), ואם כן קשה, האיך
נכתבו אז בהתורה כל הסיפורים הקדושים מעניני בריאת העולם, ומעניני אדם
וחוה ונח ואבות הקדושים, ושאר דברים מן 'בראשית' עד 'לעיני כל ישראל',
הלא עדיין לא נתהוו אז אלו הדברים. וביותר קשה הלא המיתה באה לעולם
בשביל חטא אדם הראשון, ואם לא היה אדם הראשון חוטא לא היה מיתה

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ברמז דבריהם סודות וענינים עמוקים על סדר תיקון ויסוד העולם, וכך אמרו בגמרא (חגיגה יב., סנהדרין לח.): אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו, וכיון שסרח, הניח הקב"ה ידו עליו ומיעטו שנאמר (תהלים קלט ה) 'אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה'.¹

הנה אדם הראשון היה היסוד של כל הבריאה² וכל הדורות מראש ועד סוף כלולים היו בגופו³ (שמו"ר מ ג), כי ממנו כל יצור נוצר. ולפי ש'בצלם אלהים עשה את האדם' (בראשית ט ו), היה אדם הראשון מוכתר בשלימות, ונשמתו – הנשמה הכוללת של

בעולם (ראה ע"ז ד.), וזה ידוע שהבחירה ניתנה לאדם, ואם כן האיך נכתבו בתורה מאז ומקדם עניני מיתה כגון 'וימת פלוני', או 'אדם כי ימות באוהל' (במדבר יט יד), והלא עדיין לא חטא אדם הראשון. ואף שהכל צפוי, מכל מקום הרשות נתונה וכו' (אבות פ"ג מט"ו).

אמנם האמת כן הוא, כי התורה הקדושה בבריאתה נבראה רק בתערובות אותיות, היינו אלו האותיות שישנן בתורתנו הקדושה מן 'בראשית' עד 'לעיני כל ישראל' לא היו נצרפים אז בצירופי תיבות כמו שאנו רואים היום כמו 'בראשית ברא' או 'לך לך מארצך' וכיוצא, רק האמת הוא שכל אלו התיבות מתורתנו הקדושה היו מעורבין בתערובות, ובכל עת וזמן שנתהוה איזה ענין בעולם, אז נצטרפו אלו האותיות ונתהוה צירופי תיבות ונתהוה סיפור זה הענין, כגון כשנתהוה בריאת העולם וענין אדם וחיה, אז נתקרבו האותיות זה לזה ונתהוה אלו התיבות המספרים הענין הזה וכו'. ובזה מובן כי היתה מציאות של מיתה קודם ואין זה סותר מה היה אם היה העולם השלם, עיין שם עוד.

ד. כפירוש רש"י (חגיגה יב. ד"ה אחור): 'אחור וקדם צרתני': שתי פעמים יצרתני, תחלה גבוה ולבסוף שפל.

ה. ראה בהערה להלן מה שנכתב בזה, והטעם שהוצרך הקב"ה לכלול בתוכו את כל הבריאה ביאר המהר"ל (תפארת ישראל פרק מז): כי אדם הראשון היה התחלה, ובכח התחלה הוא הכל לפי שהוא התחלה לכל. ומפני כך הראה הקב"ה לאדם דוקא הכל, מפני שהוא התחלה אל הכל וכו'. ופירוש דבר זה, אדם הראשון שהיה התחלה ובכוחו הכל, וידוע כי אדם הראשון יצאו ממנו כל המין מבני אדם, ומפני כך כלל המין שיצא מן אדם הראשון דומה אליו לגמרי, כי התולדה ראוי שיהיה דומה למוליד, עד כי כל המין נחשב כמו אדם אחד. ודבר זה ידוע, כי כלל מין האדם נחשב כמו אדם אחד.

ו. כמו שאמרו במדרש (שמו"ר מ ג): עד שאדם הראשון מוטל גולם, הראה לו הקב"ה כל צדיק וצדיק שעתידי לעמוד ממנו, יש שהוא תלוי בראשו של אדם, ויש שהוא תלוי בשערו, ויש שהוא תלוי במצחו, ויש בעיניו, ויש בחוטמו, ויש בפיו, ויש באזנו, ויש במלתיו [-מקום הנזם]. וראה עוד אריכות בזה ב'שענר הגלגולים' (הקדמה ו, הקדמה לו).

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ה

שהידיעה הברורה שיש בשמי השמים ש'אין אין עוד מלבדו', היתה שווה גם בארץ למטה¹.

אומנם אחר עירוב טוב ורע שנתהווה מחמת החטא, מיעט הקב"ה את קומת אדם הראשון, ובא קלקול גדול שהשפעות הקדושה עלו למרום², ומעט מזעיר מן הניצוצות נדחו לקליפות הסטרא אחרא בעלמא הדין.

הבריאה נמשכה מטבעה לרוחניות, מה שאיננו בנמצא אחר החטא כלל. וזה המכוון בדבריהם שהיה 'מסוף העולם ועד סופו', היינו, שכח האלוקות שבו, האיר באופן בהיר עד שלא היה דבר נעלם ומסתיר מלהשיג ש'בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ', ו'ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת' בשלימות כחדא, היינו,

במהר"ל (תפארת ישראל פרק מז, חידושי אגדות סנהדרין לח): האיר, שלכך כתב במדרש שיש שהיו תלויים בשערן של אדם הראשון והיו שבחוטמו. שכפי שבגוף האדם ישנם איברים שאינם חיונים כמו שערות הגוף ויש את החוטם שהוא איבר שהשנמה תלויה בו, כן גם בנשמות שהיו תלויים באדם הראשון, יש מהם חשובים יותר ויש פחות. וכלשון ה'אוהב ישראל' (ליקוטים חדשים פרשת עקב): **הנה כבר נודע דכל הנשמות של ישראל היו כלולין באדם הראשון כמו שאמרו חכמינו ז"ל: 'איפה היית ביסדי ארץ' (איוב לח ד) וכל אחד היה תלוי וקשור באדם הראשון. ויש כמה בחינות נשמות ידועות במעלה זו מזו, [ש-]אותן נשמות אשר היו אחוזים בראשו ובמוחו של האדם קדמאה, בוודאי הם גבוהים מאד, ומהם בגופו ומהם ברגליו, וכפי בחינת האבר שהיה להנשמה בו אחיזה, כמו כן תגדל בחינת השכל להנשמה. דודאי בחינת אותן נשמות אשר היו כלולים בעקב של אדם הראשון, היו שפלים במדריגות מערך הנשמות אשר היו נאחזים בגופו ומכל שכן במוחו.**

ז. ב'יטב לב' (פרשת שמיני) פירש, שזה שאמרו ז"ל (ויק"ר כ ב) תפוח עקיבו של אדם הראשון היה מכה גלגל חמה. היינו, שגם עקיבו של אדם הראשון היה מזריח אלוקות עד שהיה מכה את כח החמה.

ח. בנותן טעם להביא מה שכתב ב'אור המאיר' (דרושי שיר השירים) בשם רבו המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע: **כבר זכרנו בשם המגיד זלה"ה שביאר מאמרם ז"ל (סנהדרין לח): אדם הראשון היה גבוה מארץ עד לרקיע. ופירש, [ש-]כל כך היה בהזדככות ובהירות, עד שיכול לחבר שמימיות עם ארציות. והארכנו מזה במקום אחר והצורך לעניינינו, כי הנה מתחלה עלה ברצונו הפשוט לגלות אלהותו יתברך באמצעות קומת אדם הראשון וזכות גופו הטהור והקדוש. וכיון שחטא נתמעט קומתו וכו', וכיון שחטא ולא השרה קדושה עליונה על פרטי אבריו, ממילא לא יכול לגלות ולפרסם אלהותו יתברך על ידי קומת אדם הראשון שצפה בקדימת רצונו לגלות על ידי קומתו, וממילא חפיא ערלה על ברית עליון, היינו בחינת ההשפעה והתגלות פרסום אלהות שהיה ראוי להתגלות באמצעות תכונתו. וזהו**

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

צאצאיו של אדם הראשון, שכל אחד תפקידו להתאמץ ביתר שאת ועוז, להעלות את הניצוצות המדובקים לנפשו מכל עפרות תבל ולהשיבם אל אבינו שבשמים.

ונרחיב הדבר ונבאר, עיננו הרואות דבר פלא, שבזמן בית המקדש, היה מקום מושבם של רוב מנין ובנין של בני ישראל בארץ הקודש, אבל מעת שחרבה עירנו ושםם בית מקדשנו, חבנו חובת גלות כמו שאומרים במוספי הרגלים 'ומפני חטאינו גלינו מארצנו', וגלויות ישראל הלכו מממלכה לעם אחר, בתחילה לבבל ולאחר מכן לשאר מקומות עד שגלתה תורה לארצות אירופה ומשם לאמריקה ואין עתידים לחזור יחדיו לארץ ישראל כחדא - עד זמן לעתיד

ולא עוד אלא ש'עבדים משלו בנו' - שהקליפות שולטים על מקומות הקדושה, כפי שרואים בחוש שבמקום המקדש שהוא המקודש מכל, שולטים הישמעאלים והקדושה נסתרת מפניה. וזה כל עיקר עבודתנו להעלות את אותם הניצוצות מאשפתות ולהשיבם למקומם הראשון^ט, ובמהרה כאשר יושלם זה, אז יתקיים 'ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים' (ישעיה יא ט) שגם 'בארץ' יתגלה דעת עליון - מלכותו יתברך.

בוזמן שהיה בית המקדש קיים עיקר הדיוורין היה בארץ הקודש, והטעם שגלו ישראל אחר החורבן עבודה נשגבה זו של תיקון העולם מחמת החטא, הוטלה על

מאמרם ז"ל (שם) משוך בערלתו היה וכו', וזהו ערלה דחפאי על ברית. והכל עולה בקנה אחד. ואחר כך נתגלגל באברהם ונצטרף ביצחק ונתלבן ביעקב, ובאו האבות שלשה והתחילו להמשיך אלהותו יתברך ולגלות אורותיו בזה העולם, כל אחד ואחד לערך מדתו ואחיזת נשמתו בקומה עלאה.

ט. כי כל נשמות ישראל שהיו מעולם ועד עולם כולם היו כלולין בנשמת אדם הראשון שהרי כל התולדות יצאו ממנו. וכשחטא אדם הראשון בחטאו נפגמו כל הנשמות שהיו כלולין בו. ועל כן 'אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא' (קהלת ז כ) כי כבר נפגמה אז וקשה לה לדחות הפגם מכל וכל. ואומנם, כי אף על פי כן לא יועיל אל האדם לתרץ עצמו בזה לומר כי בהכרח חטאתי מצד פגם אדם הראשון. כי הלא עבור זה שלחו ה' בארץ לתקן חטא אדם הראשון ולא לעוות על ידי זה. ומכל שכן אם יחטא האדם בעבירה יותר חמורה מפגמה שנפגמה, אז ודאי חס ושלוש יקבל עונשו בכפליים. הא למה זה דומה לאחד שנותן כסף במעט עירוב סיגים בתוכו לאומן לתקנו להסיר מעט הבדיל והעופרת שישאר כסף מזוקק ונקי, והאומן מערבו יותר בסיגים עד שלא ניכר צרור הכסף, ודאי יקבל עונש גדול כי לא די שלא זיקקו אף קלקלו ביותר (באר

מים חיים פרשת נשא).

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ז

הראשון נוצר מהעפר שבאותו מקום, והן העולם שהתרחב מאבן השתיה עד שאמר הקב"ה לעולמו די (חגיגה יב.). לכך, היראה שהיתה יוצאת משם (ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה) הגיעה לכל חללי עלמא, כיון ושם הוא שורש וראשית כל היקום ומן המקום ההוא ישקו את נקודת חייהם. ועל כן, לא היינו צריכים לעבור ממדינה למדינה להעלות את הניצוצות שהתפזרו בין האומות ולהעלותם, כי האור שהיה יוצא מבית ה' האיר פני תבל ומלואה אף כשלא היינו שם, אבל משנחרב הבית התחילה עבודה חדשה של לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים' (פסחים פז:), שעלינו ללקט את הניצוצות שנפלו בכל המקומות ובכל הנפשות ולהעלותם^{יא}.

שאו יקבץ ה' נדחי ישראל, ויקוים בנו דברי הנביאים 'ואני אקבץ את שארית צאני מכל הארצות אשר הדחתי אתם שם והשבתי אתהן על נוהן' (ירמיה כג ג), 'והוצאתי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצתם בם' (יחזקאל כ לד). ובוודאי שאין זה לחינם שמאז חורבן הבית נגזר על ישראל לגלות מארץ אחת לשניה, כי יכולנו להיות על אדמתנו גם ללא בית המקדש, אלא יש דברים וקשר בגו.

הגלויות במקומות רבים הם כדי להעלות משם הניצוצות הקדושות שנפלו במעמקי הקליפה

ושורש הענין, שלפי שבית המקדש הוא יסוד העולם וממנו הושתת העולם (ימא נד:), הן שהאדם

י. וזה לשון ה'זוהר הקדוש' (ח"א רה:): כד ברא קודשא בריך הוא ליה לאדם, אכניש עפריה מארבע סטרין דעלמא, ועבד גרמיה באתר דמקדשא לתתא, ואמשיך עליה נשמתא דחיי מבי מקדשא לעילא. וראה עוד שם (קל).

יא. כן כתב ה'אר"י הקדוש' (שער הפסוקים פרשת שמות): כי אדם הראשון היה כולל כל הנשמות, והיה כולל כל העולמות. וכשחטא, נפלו ממנו כל הנשמות ההם לתוך הקליפות, הנחלקות לשבעים אומות, וצריכים ישראל לגלות שם בכל אומה ואומה, ללקט שושני הנשמות הקדושות, שנתפזרו תוך הקוצים ההם, וכמו שאמרו חז"ל במדרש (ראה פסחים פז:): למה גלו ישראל בין האומות, כדי שיתוספו עליהם גרים וכו'.

וכן מצינו ב'אוהב ישראל' (פרשת בא): אילו היו זוכים ישראל ועושים רצונו של מקום, היו יכולין לישוב על אדמתן אדמת הקודש בהשקט ובטח, וכל הניצוצות הקדושות בכל מקומות מושבותיהם היו נמשכים אליהם אל הכנסת ישראל ולא היו נצרכים לטרוח אחריהם, כי היה הענף נמשך אחר השורש, אך בעוונותינו הרבים שקלקלו מעשיהם ואין בהם שוב כח זה, ואף על פי כן השי"ת חס עליהם

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

הכתובים (משלי כה כא-כב) 'אם רעב שנאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים כי גחלים אתה חותה על ראשו וה' ישלם לך', שאם פגע באדם 'שונאו' הוא היצר הרע (סוכה נב.), 'ישקהו מים' - היינו תורה (תענית ז.), כי על ידי זה 'חותה גחלים על ראשו', ולא עוד, אלא שהקב"ה ממעל משלימו ביד האדם² שימשול בו. ולכן אמרו חז"ל (סוכה שם) אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, כי התורה היא סם מוות לכוחות הטומאה, שמכחשת את הרע ומגבירה בלב האיש הישראלי את הטוב ומצילתו מן החטא³.

הדרך הנוספת לשבר את הרע ולגלות כבוד שמים, הוא מה שקרא להם ב'זוהר הקדוש' בשם 'עתין' –

דחיית הקליפות על ידי לימוד התורה וקיום מצוות 'לא תעשה'

ובדי להשיג את מטרת הבריאה - לסלק את הרע ולגלות את הקדושה, נתן לנו הקב"ה שני מתנות טובות מבית גנזיו, שבהם יכולים לנצח את היצר ולהעלות את הניצוצות מצול דכיות, והם: לימוד התורה וקיום מצוות 'לא תעשה'. כמו שגילו רבותינו יודעי סוד שעל ידי מצות תלמוד תורה מכחישים את כוחו של הסטרא אחרא, ודומה כאילו יוצקים עליו גחלי רתמים. וזה הטעם שהיצר מפתה את האדם ועושה כל טצדקי שבעולם לבטלו מלימוד התורה, ופעמים אף משקרו בהונאת דברים לעסוק בצרכים אחרים כמו חסד וכדו', כדי להטותו מלהניח ראשו בתורה. וזה סוד

[על הניצוצות] לבל ידח מהם שום נדח חס ושלום, והוצרך לפזר את ישראל

בין האומות כדי שילקטו כל הניצוצות הקדושות אשר הם מפוזרים וכו'.

יב. כמו שדרשו שם בסוכה: אל תקרי 'ישלם לך' אלא ישלימו לך, שהיצר נמסר ביד האדם לעשות בו כגמולו הרע.

יג. נעתיק כאן מה שכתב ב'אור תורה' (ליקוטים) להגה"ק רבי יצחק אייזיק חבר זצ"ל:

באבות דרבי נתן פרק טז [-כתב] וזה לשונו: רבי שמעון בן אלעזר אומר: אמשול לך משל למה הדבר דומה, יצר הרע דומה לברזל שהטלוהו בתוך האור, כל זמן שהוא בתוך האור עושים ממנו כל כלי שירצו. כך יצר הרע אין לו תקנה אלא בדברי תורה שהוא כאש בלבד, שנאמר (משלי כה כא-כב) 'אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים כי גחלים אתה חותה על ראשו וה' ישלם לך', אל תקרי 'ישלם לך' אלא ישלים לך. הרי מבואר שהתורה מתקן חומר האדם שיהיה נמשך אחר דעת התורה ואחר רצונו יתברך, שלא יהיה שליטה ליצר הרע באדם, ועל זה נאמר (במדבר לא כג) 'כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר', כי באמת אי אפשר לו לאדם לעמוד נגד יצרו שהוא אש, כמו שאמרו בגמרא (קידושין פא.), חזי דאת נורא ואנא בשרא. ולכן אי אפשר להכניעו אלא באש של תורה שבזה נעשה כל גופו אש, ויכול לדחות אש דסטרא אחרא ממנו.

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ט

המלך אשר ציוה שלא לעשות כן במקומו.

בן הדבר גם בקיום מצות 'לא תעשה', שאף שמי יבוא למלל ולפלל גודל הנחת רוח במרומים מכל מצות עשה בהאי עלמא, אבל מכל מקום אין זה הוכחה שלימה על קבלת עולו יתברך, כי מצות עשה ברובם באים להוסיף ולא לגרע מרצונו של האדם, אולם בתת אדם רנשותיו למען שמו יתברך על ידי התחזקות ב'מצות לא תעשה', אין ספק שמראה ומגלה כי ה' אלהי ישראל מלך ומלכותו ככל משלה.

יוסף הצדיק תיקן את חטאו של אדם הראשון, ולכך נסבב הדבר שירד לערות הארץ

עתה שנודע לנו כי אחר החטא הקדמון התפזרו ניצוצי הקדושה בעולם ועיקר הנחת רוח ליוצרנו הוא על ידי לימוד התורה ושמירת מצות 'לא תעשה', עיננו לנוכח יביטו שזה היתה עבודתם הנשגבת של אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, שכיון שהוטלה עליהם המלאכה לתקן חטאו של אדם הראשון^{יד}, לכך אנו מוצאים בהם שהיו נוסעים ומתהלכים בארץ ובונים

שמירת המצות שהם עצות לקרבת אלהים, וביתוד מצות 'לא תעשה', שכשבא חלילה דבר עבירה לאדם והוא מחדש כנשר נעוריו להיות מושל ביצרו, בבח זה הוא מברר וממליך את השי"ת על העולם השפל, ומגלה לעין כל שהוא אינו הולך בשרירות לבו אלא ה' אתו בכל אורחותיו לומר לו את האסור והמותר, ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו.

משל למה הדבר דומה, למלך אשר שם חק ומשפט במלכותו וביקש לדעת האם דבריו נשמעים בכל מדינות מלכותו. מה עשה, יצא ובא לו בבגדים פשוטים והסתובב בין העם לשמוע את אשר בלבם אליו. וילך למסעו, וירא איש הלך עני ויבקש ממנו לעשות דבר האסור על פי דינא דמלכותא. וימאן האיש ויאמר: לא אוכל לעשות כדבר הזה, כי רע הוא בעיני מלכי, וחטאתי לפניו כל הימים. הנה זה האיש בודאי תפן את המלכות והראה כי המלך יושב על כסאו ברמה. ובודאי שיש למלך נוחא ממנו עוד יותר ממה שהיה מצווהו לעשות דבר מה והיה עושה, כי הלה הוכיח במעשיו שנכון לבו להתגבר על רגשותיו ורצונותיו שלא להמרות פי

יד. אבות העולם תיקנו את חטאו של אדם הראשון שהתגלגל בהם, כך הובא פעמים רבות ב'זוהר הקדוש', וזה לשונו במקום אחד (ח"א קב): **אדם אתנטע בתלת אבהן ואצטריף ואתלבן בהון ואשתרש בשרשוי ואצלח.** וראה עוד ב'תיקוני זוהר' (תי' כו עב).

נסיון כלי המשחית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

י

התגלגל הדבר שנמכר לערות הארץ - ארץ מצרים שמעשיהם היו מקולקלים יותר מכל האומות בענינים שבקדושה (רש"י ויקרא יח ג ד"ה כמעשה, שם בראשית יב יט ד"ה קח), ולא עוד אלא שגירה עליו הקב"ה את אשת פוטיפר ששידלה אותו באופן קשה עד מאד לבוא אליה ולהיות עמה (וימא לה:), ועל ידי שהתגבר ועמד כנגדה במיאון שלם והזכיר שם שמים על פיו באומרו 'ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחסאתי לאלהים' (בראשית לט טז),

מזבחות לקרוא שם בשם ה', לפי שבהילוכם בקודש פעלו להרים את ניצוצי הקדושה שנגזלו ביד הקליפות ולהביאם לשורשם.

'ואלה תולדות יעקב - יוסף', דבר זה של העלאת הניצוצות בעולם על ידי קיום מצות לא תעשה, מצינו בייחוד אצל יוסף הצדיק^{טו} שהמשיך את דרכם של האבות הקדושים לבני בניהם^{טז}, שעליו היתה מוטלת עבודה זו של בירור הניצוצין קדישין בדרגא עילאה, ולפיכך, עוד בעודו נער

וכן אמרו במדרש (ב"ר יד ו): 'האדם הגדול בענקים' (יהושע יד טו) - זה אברהם, למה קורא אותו 'גדול' שהיה ראוי להבראות קודם לאדם הראשון, אלא אמר הקב"ה: שמה יקלקל ואין מי שיבא לתקן תחתיו, אלא הרי אני בורא את האדם תחלה שאם יקלקל יבא אברהם ויתקן תחתיו. אמר רבי אבא בר כהנא: בנוהג שבעולם אדם יש לו קורה שופעת היכן הוא נותנה לא באמצע טרקלין כדי שתסבול קורות שלפניה וקורות שלאחריה, כך למה ברא הקב"ה את אברהם באמצע הדורות, כדי שיסבול דורות שלפניו, והדורות שלאחריו. אמר רבי לוי: מכניסין את המתוקנת לבית של מקולקלת, ואין מכניסין את המקולקלת לבית של מתוקנת.

טו. וכלשון ה'של"ה הקדוש' (מסכת פסחים מצה עשירה דרוש שיש"י): **אברהם יצחק ויעקב יוסף תקנו חטא אדם הראשון.**

טז. ב'אור החיים הקדוש' (בראשית מח ו) כתב: **והוא מאמרם ז"ל** (זוהר הקדוש ח"א קפ.) **כי יוסף הוא בחינת נפש יעקב.** והוא שרמז הכתוב באומרו (בראשית לב ב) **'אלה תולדות יעקב יוסף'**. והוא אומרו (תהלים עז טז) **'בני יעקב ויוסף וכו'.** ועל פי הקדמה זו יתיישבו כל הדקדוקים, כי יוסף הוא בחינת יעקב ובמדרגת אב לשבטים יקרא, כרשום גם כן באומרו **'בני יעקב ויוסף'**.

יז. וכן בכל עת היותו במצרים - הן בימי טובה והן בימי רעה קיים יוסף הצדיק 'שמני אלהים לאדון לכל מצרים' (בראשית מה ט) שהזכיר שם שמים על שפתיו, עד שאף בעומדו לפני פרעה שורש הקליפה, לא חש מלומר לו 'האלהים יענה את שלום פרעה' (בראשית מא טז). כי היצר הרע מצדו ביקש להורידו לעברי פי פחת, אבל הוא נתאזר בעוז לעמוד נגדו וידע שיש בכל דבר ניצוץ קדוש המחייבה שמצפה אליו, ולכן זכה להיות בחינת מרכבת המשנה של כסא הכבוד.

‘ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו
בגוים ה' מלך’.

**רבי עקיבא ורשב"י המשיכו את
עבודתו של יוסף הצדיק בכח
קדושתם ושקידתם בתורה**

אכן, שני הדברים הללו - לימוד
התורה ושמירת מצות לא
תעשה ובייחוד של עניני קדושה הם
שנים הבאים כאחת, שכפי מה
שנשמרים בקדושה ובטהרה ומשברים
היצר, כך אפשר לזכות למעלות
התורה. וכתבו ספרי הקודש רמז לזה
ממה שאמרו ז"ל (חגיגה יב:) שסביב
לכסא הכבוד יש 'חושך' 'ענן'
'וערפל', ואחר שלושתם הוא 'מראה
כבוד ה' כסא כבוד ממעל'. וראוי
להתבונן, האם לא נאה שסביב למקום
מושבו של הקב"ה יהיה אור גדול. רק
שג' אלו 'חושך' 'ענן' 'וערפל' רומזים
להסתרות וקליפות קשות מאד, ובאו
לאלפינו בינה, שרק מי שמתגבר על
יצרו בכל כוחו ואינו נופל כשיט היון
של אותן הקליפות, יכול להגיע להשגה
העליונה בתורת ה' ולזכות על ידה
לראות פני ה' בכח זה שמוציא בלעם
מפיהם ומעלם לקדושה.

והנה שלימות השגה זו מצאנו ברבי
עקיבא, שבכח התגברותו על
יצרו הקשה"ח ועל שהתהלך בתום לבבו

העלה ניצוצות רבים להביא את העולם
לתיקון השלם.

ולפי שזכה יוסף הצדיק לקרב את
העולם למלכות ש-די, על כן
נקבע שמו מאז לדורות כ'יוסף הצדיק'
— צדיק יסוד עולם דאחיד בשמיא
וארעא (תיקוני הקדמה ט), כי בניסיונותיו
והתגברותו זכה לרומם עפרות תבל
ולקרב השלימות שיהיה במהרה ב'יום
שכולו טוב' ללא עירוב רע כלל
שהשמים והארץ שניהם יעידו כי ה'
הוא האלהים כמו שהיתה קודם חטא
אדם הראשון.

מעתה יובן כיצד זכה יוסף הצדיק
שהיה אך אברך — רך בשנים
(כ"ד צ ג) ליקר וגדולה שהיה השליט
על ארץ מצרים ועל כל העולם כולו
שבאו לשבור אוכל משם (בראשית מא
נו). ולא עוד, אלא שפרעה עצמו
הכפיף עצמו אליו והיה אומר 'לכו אל
יוסף אשר יאמר לכם תעשו' (שם פסוק
נה), שכאשר יוסף הצדיק עמד
בניסיונות וקידש שם שמים בסתר, אזי
העלה את כל הניצוצות שהתפזרו שם,
ובאו כל המקומות הללו לסטרא
דקדושה, ולכן הוא מושל על כל ארץ
מצרים כמידת הצדיק שמקשר שמים
וארץ לעשות גם מן הארץ שמים,
שבשניהם תהיה אותה בחינה של

יח. וכמו שכתב ב'סידורו של שבת' (ח"א שורש ו ענף ג עלה יד): והענין הזה היה דרגת
התנא רבי עקיבא שהבאנו למעלה כי הוא היה בן גרים ונולד בטבע ומזג רע

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

הוא ניהו רבי שמעון בר יוחאי, שדייקא מתוך שהיה נרדף מפני המלכות וכיתת את גופו במערה י"ג שנים, בכח זה זכה להשגות נפלאים עד שהשלים נפשו ותיקן את חלקו בחטאו של אדם הראשון ויעשה שבעים תיקונים ותיקן במ העליונים, כי מסירות נפשו להציל כל הקליפות הנפזרות אף בעמקי שאול, הביאתו לזכות למדרגות עליונות כל כך ש'ברוך הוא מפי עליון' וזוכה לראות תמיד באספקלריא המאירה אף ללא

אף על פי שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל (ברכות סא:), זכה לבטל את ג' הסתרות ולהגיע למקומות עליונים, עד שנכנס בשלום ויצא בשלום בפרדס (תגיגה יד:), וזכה להיות שורש כח תורה שבעל פה^{יט}. ושמו מעיד עליו שנקרא 'עקיבא בן יוסף', שהמשיך עוד חוליה של זהב בדרכי האבות הקדושים ויוסף צדיקא לקרב את התיקון השלם על ידי ברור הניצוצות.

עבודה נשגבה זו המשיכה גם בתלמידו של רבי עקיבא

למאד עד שאמר 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור' (פסחים מט:). **בחינת קליפה קשה** - חמור נוער, ואחר כך בעזרת ה' עליו היפך עצמו מעבר אל עבר, והיה נהנה מיגיעי כפו שהיה יגע וטרח למאד, עד שהעביר על כל מדותיו הרעים להפכן לטוב לעשות עמהן טובות, ומה שהיה בדרגת החמור עסק אחר כך בתורה ונעשה בבחינת 'ששכר חמור גרם' (בראשית מט טז).

יט. יסוד זה האריך בו עד אין שיעור בספרי הכהן מלובלין ז"ע, ושורש הדברים הוא מ'לקוטי תורה' להאר"ה הקדוש בספר עובדיה. והא לך לשונו של ספר 'עשרה מאמרות' להרמ"ע מפאנו זצ"ל (מאמר חקור דין ח"ה פרק יא): **כי כשם שנפש משה רבינו ע"ה היא ממחצב התורה שבכתב ונקראת תורת משה, כך נפש רבי עקיבא ממחצב התורה שבעל פה ונקראת על שמו לפי דעתנו, שהרי: סתם משנה רבי מאיר, סתם תוספתא רבי נחמיה, סתם ספרא רבי יהודה, סתם ספרי רבי שמעון, סתם סדר עולם רבי יוסי וכלהו אליבא דרבי עקיבא (סנהדרין פו).**

וראה ב'מגלה עמוקות' (פרשת ויצא) על הפסוק (בראשית כט ז) 'השקו הצאן' שהוא מכוון על סוד תורה שבעל פה, שבתבית 'לכו רע"ו', הראה להם סוד תורה שבעל פה, ש'רעו' הוא ר"ת ר'בי ע'קיבא ו'חביריו.

כ. ה'מהרש"א' (חא"ג ב"מ פד: ד"ה אשכוחה) דרש, שזה שאמרו בגמרא (שם) שבשעת מיתנו של רבי אלעזר בן רבי שמעון מצאו על פתח המערה נחש שלא הניח לקוברו במערה, עד שאמרו לו: עכנא עכנא פתח פומיך ויכנס בן אצל אב. שחכמי ישראל השיבו ואמרו למקטרגים, שרבי אלעזר ראוי לשכב בקברות אבותיו, ומת רק בעטיו של נחש, לפי ששניהם הוא ואביו תקנו בשלימות את חטאו של אדם הראשון על ידי הצער שהיה להם במערה, והוודו ונענו להם מן השמים כי אמת בפייהם.

נסיון כלי המשחית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

יג

למשמרתני' שעשו וגרמו לעלות את העולם השפל לקראת האלחים, הגביה אותם לרוממה שנפתחו להם מעינות חכמה להשקות את העדה באור תורתם וחכמתם^{כא}.

עיקר ניסיון הדור - שמירת הקדושה

ולדידן ייאמר, אנו עומדים כיום במצב שברוך ה' איתרבי ספסלי בני מדרשא, וריבוי התורה בדורנו הוא כפי שלא היה מימי קדם, מי מילל ומי פילל בימים עברו שכל מי שלבו חפץ יוכל לשקוד על דלתי תורה ויראה, להיות ספון בתיבת תורה ותפלה - הם היכלי קודש הקיימים היום בכל פנה ופנה. ברוך ה' בכל קהילות הקודש ישנם מסגרות לחיזוק התורה, וקול התורה הולך וחזק. וכפי שכתב הרה"ק מקאמרנא זי"ע (היכל הברכה שמות קלג. ועוד) שעיינו הרואות שריבוי התורה בדורות האחרונים הוא הרבה יותר ממה שהיה לפניו, כמו התגלות ה'זוהר הקדוש' וספרי הסוד ותורת החסידות שהתפשטה לדור עני ולא לדור דעה. וידועים דברי חכמינו במדרש (שיהש"ר ד ו) 'צדיקים העמידה לי בחורבנה יותר מצדיקים שהעמידה לי בבניה'.

רשות (סוכה מה:) וכפי שמשורר עליו 'נעשה אדם נאמר בעבורך' שהוא בבחינת אדם הראשון קודם חטאו.

וכאשר אמרנו - שההתגברות על היצר היא זו המביאה בכנפיה הצלחה בתורה, כן ראינו גם בזמננו, ודכרנא מעשה רב בזקיני הגדול גאון ישראל וקדושו רבי שמואל הלוי וואזנר זי"ע בעל 'שבט הלוי', שהיה נצרך פעם בעת זקנותו לצאת מביתו והוא השתדל לדחוק ולא לעשות את הדבר. שאלהו תלמידיו ואנשי ביתו אשר חרדו לכבודו מדוע הוא אינו ממחר לצאת ולעשות את המבוקש, ומבקש לדחוק את הקץ. ויען להם באומר ודברים: כיצד אני יכול לצאת לרחובה של עיר, שמירת העיניים מה תהווי עליה. ובודאי שאותו גאון וצדיק לא היה נחשד על נדנדוד חטא וללא ספק היו דואגים לו אנשי שלומו בשמירה מעולה, רק שהיראה עילאה שחפפה בצילו שהתהלך בתום לבבו ש'את אלהים אני ירא', הביאתו להדיר רגליו ולחשב חשבוננו של עולם בכל עת מצוא להיות 'איש טהור ובדרך לא היה'. ולפיכך זכו אותם קדושים להיותם כלי מחויק ברכה ולעמוד לראשם את כתרה של תורה, כי ה'משמרת

כא. ולכן כיון שלימוד התורה והשמירה בקדושה אחוזים זה בזה, לפיכך קודם הגאולה צריכים לשמור על קדושת ישראל ביתר שאת ועוז, כי לעתיד יתקיים 'תורה חדשה מאיתי תצא' (ויק"ר יג ג), והתנאי לקבל מאורה זו תורה יהיה רק על ידי אחזתיו ולא ארפנו - יראה פשוטה.

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ואגדות, ואם אין בו יראת הטא אין בידו כלום.

ההתנזרות מכלי הטכנולוגיה היא המלכת ה' בכל העולם

כאמור, עיקר הנסיון בזמננו הוא ההתחזקות בשמירת הקדושה ובייחוד בעניני קדושה שהם מורידים את הקדושה לארץ, ולא להיכשל חלילה בהיפך שזה גורם ל'יראה בך ערות דבר ושב מאחריך' (דברים כג טו). ולפי שחובתנו בעולמנו להרבות כבוד ה' בהעלאת הניצוצות שהתפזרו על פני תבל ומלואה, לבן עשה ה' דרך מיוחדת לרוממם, והוא על ידי ההתנזרות מה'אינטרנעט' וכלי המשחית הדומים לו.

ונפרש הדברים, כבר התבאר שהטעם שגלו ישראל ממקומם, היה כדי לרומם ולנשא את הניצוצות הקדושות שנפלו במעמקי הקליפה במקום גלותם, ולכן כשתיקנו והשיגו את המבוקש, גלגל השי"ת שהמלך או מוצאות הזמן יביאום שילכו בגולה אחר גולה למקום אחר כדי להשלים שם את הנצרך תיקון^{כב}. אלא שרבים

נוסף על זה שבצד מה, לימוד התורה כיום הוא יותר במדרגת 'לשמה' מבעבר, שאם בעבר היו אנשים שהתייגעו ללמוד כדי להשתמש בכתרה של תורה להיות רב, שוחט וכדו' במקומותיהם, הרי שהדבר הזה אינו קיים היום, וכל מה שיהודי פותח ספר, הוא לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו ולעשות 'כאשר ציוני ה' אלהי'.

אולם דבר זה חסר אצלנו והוא היראת שמים פשוטה והתמימות של הדורות הקודמים. בדורנו אנו, גדול עד מאד העירוב טוב ורע, ושמירת הקדושה הוא הניסיון הגדול ביותר, ועלינו לאזור כח וגבורה לעמוד בפרץ, כי לולי היראת שמים לקיים את מצות לא תעשה, אף התורה שבידנו אין לה חשיבות, ואדרבה היא הולכת לחיצונים, כמו שאמרו בגמרא (שבת לא). ובמדרש (שמו"ד ל יד): משל לאדם שאסף את תבואתו מן השדה ולא הניח עמה קב חומטין לשמר את התבואה, שאומרים לו לאיש זה: מוטב שלא העלית את התבואה מעכשיו שהעלית לחינם, כך אתה מוצא אדם שונה מדרש הלכות

כב. להמחשת הענין נביא את הידועות לנו, ניסים ונפלאות שאין כל סיבה בדרך הטבע להסביר מה היה שם אילולי זה הטעם. שבימי חורבן יהדות אירופה, נלחמו רוסיה כנגד גרמניה, וארצות הברית - שהביאה בסופו של דבר את ניצחון על האשמדאי הגרמני, התמהמהה ולא נכנסה למלחמה.

באותה שעה מדינת יפן שהיתה בעלת ברית של גרמניה הניחה מכת מחץ על ארצות הברית מה שנודע בשם 'קרב פרל הארבור' [-Pearl Harbor] והרגה

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

מתגוררים בפועל במקום מרוחק ממש, שיכולים לשבת בארצות המערב ולעשות פעולות מסחר וקשרי ידידות עם אחד הנמצא בארצות אפריקה וכדו' - מקום שלא הציגה שם כף רגלו של איש ישראלי.

ופעולה זו היא עצה עמוקה של הקב"ה, שבמקום שנצטרך לעזוב את ביתנו ולהסתובב בנתיב לא ידעו איש וכולי האי ואולי נצליח לרומם את הנפילים אשר בארץ, עשה ה' חסד עימנו שנחשב לנו כאילו אנו במקומות הללו שהרי ביכולתנו להיות שם על ידי ההשתמשות בכלים האסורים, ובזה שהאדם עוצר ומונע את עצמו מלמלא סיפוקו מחדשות לבקרים מכל כנפות הארץ, הוא גורם לעליית אותם המקומות ולהשיבם אל אביו שבשמים, וזהו תיקונם של המקומות האלו, המניעה והחומה סביב שלא להתקרב אליהם².

הם המקומות בעולם שלא עבר שם איש, או שיש מקומות קשים עד מאד שאם יבואו לשם בני האדם הם עלולים ליפול שם יותר ממה שיכולים לעלות את אותם הניצוצות, אומנם לא נוכל להתעלם שגם אותם מקומות צריכים העלאה ותיקון, וכמו ששפתינו עוז תרננה בימים הקדושים בבקשה ש'ויאתיו כל לעבדך', שגם באיים יספרו צדקותיו של הקב"ה ויתנו לו כתר מלוכה.

מה עשה הקב"ה בדור האחרון - כשפעמי משיח כבר נשמעים וצריכים לגמור את עבודתם של הראשונים לקבל מלכותו ברצון, נתן עצה בהמה להוציא אל הפועל את הכלי הנקרא 'אינטרנעט', שבאמצעותו כל העולם נהיה אחד, שבכל מקום יודעים מהנעשה והנשמע בכל קצוות תבל, והעולם כולו נהפך להיות כמו 'כפר קטן' שיודעים ומבינים ויכולים להיות שייכים למקום אחר אף אם

רבים מבניה. תאוות הנקם הגדולה של ארצות הברית גרמה שנכנסו למלחמה להשיב מלחמה שערה. ואין זה מובן כלל מה ראו יפן להניע את הארי מרבצו ולתת בהם מכה זו כמו שיכול כל גבון לראות בקורות דברי העיתים, אלא שלפי שבאותה שעה שהו ביפן בהשגחה עליונה מאות בני תורה מעולם הישיבות של ליטא שנדדו עד לשם, והיה עליהם סכנת מוות ורק על ידי תחילת המלחמה ניצלו. ואין כאן המרום להאריך רק לבוא ולראות כי הכל במפעלות תמים דעים שפעל וסיבב מלחמה שלימה להציל את בניו רחומיו שבאו לסופו של עולם להעלות ולתקן את המקום ההוא, ולכן כשסיימו את פעולתם לטובה היה נצרך להצילם, וכדאי הוא כל המלחמה בשביל זה.

כג. וכפי שכתב ב'שפת אמת' (פרשת שמיני שנת תרל"א ועוד): **ונקרא 'חיה אשר לא תאכל'** (ויקרא יא מז), **כי חיות הסטרא אחרא הוא זה שדוחין אותה, שנתרבה כבוד ה'**

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

מחדש 'בראשית ברא', ולכן אומר הקב"ה 'אי יהבית לי לבך ועיניך אנא ידע דאת לי' (ירושלמי ברכות פ"א ה"ה) שבנקודה זו מתברר באופן הנעלה ביותר ש'את לי' שיש מנהיג לבירה.

כמובן ואין צריך לומר שישנם הזקוקים לצורך פרנסתם להשתמש בתקשורת הזו, אבל גם אלו, חלילה להם מלהיגרר אחר תאות היצר להכשילם במראות אסורות ובדברי ליצנות ולשון הרע, והם דומים למי שנכנס למקום סכנה, שנצרך שמירה מעולה ביותר. ולכן עליהם לבקש חסימה טובה [-פילטער] למנוע מהם להיכשל בדבר איסור - ולקלקל בזה את עצמם ואת תיקון המקום שהוא על ידי שמועה או ראייה אסורה מהנעשה והנשמע שם.

'באורך נראה אור' – אותם

שנשמרים בקדושה כיאות, הם יזכו לראות באורו של משיח

אכן, כולנו בני איש אחד נחנו, והתאוה אינה פוסחת על אחד

מאיתנו, וכל אחד אוהב לדעת מה נעשה ונשמע כטבע האדם שיצרו מתגבר עליו ומפתהו, אבל עלינו לזכור כי כמו שבעת פירכוס הבהמה היא משתוללת כדי להציל את נפשה, כן גם הסטרא אחרא מפרכס עתה

ובענין הלז מצינו גם בענין הפאה נברית **שברובם באים ממקומות אפלים בעולם - ממש עולם התחתון,** שהעניות שם גדולה עד מאד, עד שבנות המקום ההוא מוכנים לגדל את שערותיהם בכדי למוכרם בכדי להביא אוכל לפיהם. וכמו כן בענין בגדי נשים שתפורים ובאים כהיום ממקומות נידחים ומדינות רחוקות ועניות, ואם בזמן העבר לא היה מציאות כזו של הנאה ממעשה עכו"ם הגרים במדינות אלו, הרי שהיום הפיאות והבגדים באים ממקומות אשר מעולם לא היה לשום יהודי שום שייכות למקומות אלו. וממילא כנ"ל **כשאנו נוהרים מלבוש פיאות שאינם כפי רוח התורה ומהרה כתקנת בנות ישראל הכשרות או כשנוהרים מלבוש בגדים שאינם צנועים ואינם כפי שהיה נהוג אצלנו מדור דור בצניעות ללא שום מכשול, ומלבישים רק בגדי צניעות כראוי וכנכון על פי דת יהודית בכך מעלים את הניצוצית משם ומתקנים אותן מקומות וכנ"ל.**

ובכך יתפרש סמיכות סוף התורה 'לעיני כל ישראל' – לתחילתה 'בראשית ברא', שמי שמקיים 'תנה בני לבך לי ועיניך דרכי תצננה' (משלי כג כו) – שמקדש עיניו מכל רע, זוכה לחדש את העולם במלכות השי"ת

על ידי התגברות האדם נגד היצר הרע שלא להתדבק בסטרא אחרא, וזה הוא 'חיותו' [-ש'החיה' היינו החיות שלו, הוא על ידי ה'לא תאכל'].¹

נסיון כלי המשחית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

יז

ימחו מלראות את הקדושה הגדולה שתפציע מבית המקדש, והמקום יראה להם כבית מטבחים ללא קדושה עילאה.

עתה יחשב אדם חשבונו של עולם, האם אני רוצה להיות מצדיקי האמת שיראו עיניהם וישמח לבם בישועתו של מקום ויגיעו להשגה עליונה של ראיית פנים בעזרה באור פני מלך חיים, או שמא יאבד תוחלתי על ידי הכלים הללו להישאר דבוק בקליפות נוגה של עירוב טוב ורע, ואהיה מאותם ש'עינים ולא יראו' בהתגלות הגדולה של 'כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח' (ישעיה ס א).

**לשמוח ולהודות על קיום מצות
'לא תעשה' כפי ששמחים ומודים
על קיום מצות עשה**

על כן לא נירא בהמיט ארץ כשמגיע לנו נסיון, ואדרבה צריכים לגשת אל הקודש בשמחה וגיל, ולייקר בעינינו שהקב"ה רואה אותנו כנאמנים לו שכוחנו במותנינו לנסותנו הנשמור מצוותיו אם לא, ועמידתנו איתנים מעלה לפניו תענוג עצום כאישים ונחוחים ומברר הטוב מן הרע. ולא קל וחומר הוא, ומה אם לפני מצות עשה שהנאתה במרום מועמה משל זו אומרים 'לשם יחוד' ומכינים עצמינו ככל לב ונפש כהודאה על 'שקדשנו במצוותיו וציונו', על אחת כמה וכמה שעלינו לשבח לארון הכל אם אינה לידנו לקיים מצות 'לא תעשה' שעלינו

ומפליא לעשות דברים אשר לא עלו על הדעת מימי קדם, והכל הוא כי קרוב יום שהקב"ה הולך לשוחטו ולהענישו על אשר החטיא את בניו, ועלינו לזכור היטב מה שפרשו צדיקים בגמרא (ברכות ה.) לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע וכו' ואם לאו יזכיר לו יום המיתה. שלא הפירוש רק שיזכור שהרוח תשוב אל האלהים, אלא שיאמין לבבו ויזכיר ליצר הרע הבא אליו את יום המיתה שלו - של היצר הרע, שאז יוקל לו לאחוז בקשר איתן לעמוד מול היצר ותחבולותיו.

ולא רחוק לומר על פי מה שאמרו בגמרא (סוכה נב.) שגם לעתיד לבוא ישבו גברים ונשים בנפרד - 'וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית דויד לבד ונשיהם לבד משפחת בית נתן לבד ונשיהם לבד' (זכריה יב יב), שיהיו בבני ישראל שני דרגות, יהיה את אלו ששמרו עיניהם וזכו לקדשם על ידי קיומם בהידור מצות לא תעשה של 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' (במדבר טו לט), - והם יזכו לראות את האור הגדול שיבהיק מבית המקדש, ויפקחנה עיניהם לראות כי גם בעת הגלות לא היתה כלל שליטה לחיצונים על מקום המקדש, והכל היה כסות עינים כידוע ומבואר, אבל אותם אנשים שהם 'מחוברים' לכלי המשחית מן הסתם ישבו בביתם 'ויתחברו דרך זום' [ZOOM-] לבית המקדש, והלא עיניהם

נסיון כלי המשהית בימינו

להעלות ניצוצות מכל העולם

ישראל' (ויקרא כב לב) להתוודע ולגלות
 כי הוא מלך על הארץ, כלום מה
 מבוקש מכם, לשמור על האברים
 בטהרה וללמוד תורה בשקיעות -
 להביא לימות המשיח בתיקון השלם
 שעמלנו, אל נא תבטלו את מסירות
 נפשנו, לסור מעם ה' לתור אחר העין
 רואה והלב החומד. ואנו אין לנו אלא
 לילך בנתיבותם שיהיה שם שמים
 מתאהב על ידינו ויאמרו הבריות
 'שמח ה' במעשיו', עדי יקווים
 במהרה הייעוד המקווה יתגדל
 ויתקדש שמיה רבה בעלמא'.

להללו ולשבחו ולספר הודו. ואין אלו
 עונשין ועול גדול על צווארנו, אלא
 בהם ניכר ביותר ש'ה' צדיק יבחן'
 ומנסה אותנו רק היותו מאמין בנו
 שבודאי נצליח להציל שארית ידירות
 מרדת שחת.

ומוזל עלינו לשמוע לקול דמי
 אבותינו שנשפך כמים על
 קדושת שמו יתברך, ומהם רבכי
 רבבות ב'שנות ראינו רעה' שפשוטו
 צוואריהם על גבי המזבח אשר
 צועקים אלינו מן האדמה: אנו מסרנו
 נפשנו לקיים 'ונקדשתי בתוך בני